

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 5 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo (...) spółki z o.o. spółki komandytowo - akcyjnej w W. skierowane przeciwko Z. D. o zapłatę kwoty 3.694,40 złotych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 13 listopada 2013 roku pozwana Z. D. dokonała wpłaty na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 0,01 zł. W tytule przelewu wskazała, że potwierdza rejestrację i zgadza się na umowę pożyczki numer (...)&# (...).

W dniu 27 sierpnia 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelał na rzecz pozwanej kwotę 2.600 zł w tytule wpisując umowę pożyczki numer (...).

W dniu 27 września 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelał na rzecz pozwanej kwotę 400 zł, wpisując w tytule umowę pożyczki nr (...) (3).

Zgodnie z § 10 umowy pożyczki odnawialnej (...).PL, w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP oraz podjęcia działań mających na celu zwrot pożyczki. Pożyczkobiorca mógł być obciążony kosztami upominawczymi i windykacyjnymi – koszt monitu telefonicznego – 5 zł za każdy monit telefoniczny, koszt wysłania SMS – 2 zł za każdy SMS, koszt przygotowania i wysyłki wezwań do zapłaty w postaci listu poleconego – 15 zł za każdy list.

Z dokumentu „Twoje warunki pożyczki w V..pl” wynika, iż pozwanej udzielono w dniu 27 sierpnia 2014 na okres 30 dni pożyczki na całkowitą kwotę 2.964 zł (kwota pożyczki – 2.600 zł, prowizja – 364 zł), a 27 września 2014 roku także na okres 30 dni pożyczki na całkowitą kwotę 3.421,10 zł (kwota pożyczki – 3.000 zł, prowizja – 421 zł). W tytule spłaty pożyczki pozwana miała wpisać swój numer pożyczki: „Spłata pożyczki nr: (...)”.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. 30 listopada 2013 roku Umowę Ramową (...) 2002, która stanowiła podstawę do zawierania przez strony kolejnych transakcji instrumentów pochodnych (m.in. transakcji kredytowych instrumentów pochodnych – swapów ryzyka kredytowego).

Potwierdzeniem Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego z 31 stycznia 2014 roku przeniesiono ryzyko kredytowe z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Powód podał, że w oparciu o transakcję (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. płaci stałe wynagrodzenie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w zamian za zabezpieczenie związane z wystąpieniem zdarzenia kredytowego (określonego jako brak zapłaty), odnoszącego się do wierzytelności wynikających z pożyczek gotówkowych.

W związku z wystąpieniem zdarzenia kredytowego w stosunku do zabezpieczonych wierzytelności oraz zaistniałym obowiązkiem rozliczenia transakcji przez strony (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeniosła dostarczone wierzytelności na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W.. i otrzymała od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W. stosowne wynagrodzenie.

W dniu 21 stycznia 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna z siedzibą w W. stała się komplementariuszem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W związku z

powyższą zmianą nastąpiło zbycie ogółu praw i obowiązków komplementariusza spółki komandytowo – akcyjnej, działającej pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

W dniu 21 marca 2015 roku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła na nazwisko pozwanej wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 3.461,70 zł. Kolejne wezwanie sporządzono 9 czerwca 2015 roku, określając kwotę zadłużenia na 3.526,50 zł. Ostateczne wezwanie do zapłaty sporządzono 25 czerwca 2015 roku. W wezwaniu tym określono kwotę należności na 3.558,30 zł. Wezwania dotyczyły umowy o numerze (...).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Wskazał, że w sprawie zaszły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Pozwana w żaden sposób nie wdała się w spór co do istoty sprawy, nie stawiała się na rozprawę, pomimo, iż była o jej terminie prawidłowo zawiadomiona, nie złożyła też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie wniosła również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo na wezwanie Sądu.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w myśl art. 339 § 2 k.p.c. Sąd wydając wyrok zaoczny, przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównuje w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp.

W takiej sytuacji sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości.

W sprawie niniejszej pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajęła w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże dwie okoliczności uniemożliwiają oparcie wyroku na twierdzeniach faktycznych powoda.

Po pierwsze, dla zastosowania art. 339 § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w pozwie lub dalszych pismach procesowych samych twierdzeń faktycznych, a powód w ocenie Sądu Rejonowego tego nie zrobił, a przynajmniej nie zrobił w takim zakresie, który pozwoliłby dokonać materialnoprawnej zasadności zgłoszonego powództwa.

Należy wskazać, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda w trybie art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia Sądu od oceny, że przytoczone twierdzenia faktyczne uzasadniają zgłoszone roszczenie z punktu widzenia prawa materialnego.

Tym samym twierdzenia faktyczne powoda winny podawać wszelkie fakty niezbędne dla oceny roszczenia.

Należy podkreślić, iż twierdzenia faktyczne w rozumieniu art. 339 § 2 k.p.c. muszą być wskazane przez samego powoda w pozwie lub

w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie wynikać ze złożonych dokumentów (tzn. Sąd stosując art. 339 § 2 k.p.c. nie może uzupełniać stanu faktycznego wskazanego przez powoda analizując przedstawione dowody, gdyż takie zachowanie Sądu jest faktycznym prowadzeniem postępowania dowodowego).

Twierdzeniami faktycznymi w rozumieniu art. 339 § 2 k.p.c. nie jest sama kwota żądania. Kodeks postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia żądanie pozwu (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) od okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że powód w twierdzeniach faktycznych pozwu zawarł jedynie informacje o rejestracji w systemie komputerowym, informacje o zawnioskowaniu w bliżej nieznanym okresie o pożyczkę oraz okoliczność, iż w przypadku opóźnienia pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty odsetek maksymalnych oraz kosztów wezwań do zapłaty przesłanych drogą pocztową. W końcu powód podał twierdzenia faktyczne dotyczące tego, jak stał się wierzycielem w miejsce wierzyciela pierwotnego.

Powód nie wskazał natomiast w twierdzeniach faktycznych pozwu daty zawarcia umowy pożyczki i pożyczonej kwoty, kwoty jaka miała być zwrócona, faktu dat i kosztów wezwań do zapłaty.

Już tylko luki w twierdzeniach faktycznych są wystarczającym powodem do niezastosowania art. 339 § 2 k.p.c.. Twierdzenia te, bowiem są nie pełne i nie dają podstaw do oceny, czy zgłoszone żądanie pozwu jest słuszne, czy nie (zwłaszcza w zakresie kwoty prowizji i kosztów windykacyjnych).

Drugim powodem do przeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie, a nie poprzestania na zastosowaniu art. 339 § 2 k.p.c. jest to, że twierdzenia faktyczne pozwu budzą uzasadnione wątpliwości.

Uzasadnione wątpliwości wynikają z porównania podnoszonych twierdzeń faktycznych ze złożonymi dokumentami oraz wydrukami (niepodpisanymi), obrazującymi jak należy przypuszczać warunki pożyczki.

Powód w treści pozwu podał, że jego roszczenie wynika z tytułu jednej umowy pożyczki, która jednak zmieniała się w czasie.

Jako warunki rzekomej pożyczki powód – jak należy przypuszczać – przedłożył wydruki, które są jednak sprzeczne ze sobą (podają różne warunki rzekomej pożyczki, zarówno co do daty zawarcia pożyczki, pożyczonej sumy, prowizji i (...)).

Wedle twierdzeń faktycznych pozwu pozwana dokonała przelewu 0,01 zł z tytułem przelewu „Potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl”. Natomiast złożony przez powoda wyciąg bankowy wyraźnie wskazuje, że było inaczej. Pozwana nie wyraziła zgody na abstrakcyjną „umowę pożyczki V..pl” lecz oświadczenie zawierające zgodę na umowę pożyczki (...)&# (...). W dodatku oświadczenie to jest z listopada 2013 roku, a umowa będąca przedmiotem niniejszego postępowania została zawarta parę miesięcy później.

Jednocześnie uzyskanie przez powoda oświadczenia co do umowy pożyczki (...)&# (...), wskazuje na praktykę potwierdzania zawierania konkretnych umów przez pożyczkobiorcę, poprzez dokonywanie przelewów potwierdzających zgodę na konkretną pożyczkę. Powód nie przedstawił dokumentu potwierdzającego, że pozwana, tak jak zgodziła się na umowę pożyczki (...)&# (...), zgodziła się również na umowę pożyczki (...).

Wobec uznania, iż okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, Sąd Rejonowy zobligowany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że materialno – prawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 720 § 1 k.c., po myśli którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art.

4 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. - Dz.

U. z 2014 r., poz. 1497 z późn. zm.), bowiem zgodnie z przepisem art.

2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy, której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.

Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Umowa

o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej.

Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny

i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3).

Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać, m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz

z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść

w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

Wreszcie, skoro powód opiera swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przepis art. 509 § 1 k.p.c., stosownie do którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania

Jednakże stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy 232 k.p.c.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art.

3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwana, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Innymi słowy mówiąc ten, kto występuje z roszczeniem powołując się na przysługujące mu prawo obowiązany jest udowodnić okoliczności uzasadniające to żądanie, a ten, kto odmawia uczynienia zadość temu żądaniu, musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Przenosząc powyższe rozważania na realia przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, iż to powód winien dowieść, że po pierwsze, powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi oraz jej wysokość, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego.

W ocenie Sądu Rejonowego powód w niniejszej sprawie nie udowodnił praktycznie niczego, co pozwalałoby przyjąć, że roszczenie pierwotnie w ogóle istniało.

W szczególności nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o tym, iż pozwana zawarła jakąkolwiek umowę pożyczki (...) z pierwotnym wierzycielem oraz jakie były warunki tej umowy.

Na potwierdzenie zawarcia umowy strona powodowa przedłożyła umowę pożyczki odnawialnej (...).PL.

Niemniej jednak umowa ta nie została podpisana przez pozwaną, a zatem nie sposób uznać, aby nastąpiło skuteczne nawiązanie tego stosunku prawnego, tym bardziej jeżeli uwzględni się również treść art. 720 k.c. (zastrzegającej formę pisemną ad probationem dla umowy pożyczki przenoszącej kwotę 500 zł) oraz art. 29 ust.1 w związku z art. 3 ust.2 pkt

1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, który stwierdza, że umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Stosownie zaś do treści art. 78 § 1 k.c., do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Jak już wyżej wskazano, potwierdzenie dokonania przez pozwaną przelewu kwoty 0,01 złotych na rzecz wierzyciela pierwotnego dotyczy woli akceptacji warunków umowy numer (...), która nie jest przedmiotem postępowania.

W tym stanie rzeczy nie wiadomo, czy pozwana zawarła w ogóle umowę numer (...) z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz jakie były warunki tej umowy.

Powód nie przedstawił również żadnych twierdzeń faktycznych odnośnie czynności windykacyjnych – nie wskazał i nie udowodnił, że wysłał kiedykolwiek do pozwanej jakąkolwiek korespondencję oraz jakie były koszty przesyłek pocztowych.

Już tylko na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, iż żądanie zapłaty kwoty 59 zł z tytułu kosztów wezwań do zapłaty – nawet gdyby powód wykazał fakt korespondencji, budziło uzasadnione wątpliwości.

W ocenie Sądu Rejonowego zastrzeżenie we wzorcu umownym, którym posługiwał się pożyczkodawca, obowiązku pożyczkobiorcy zapłaty rażąco wygórowanych kosztów wysyłania kolejnych wezwań do zapłaty, stanowiło posługiwanie się niedozwolonymi postanowieniami umownymi, które nie wiążą strony – konsumenta.

Naliczanie kosztów wysłania kolejnych wezwań do zapłaty w kwocie 15 zł, nie znajduje żadnego uzasadnienia w rzeczywistych kosztach tej czynności i stanowi rażąco wysokie koszty windykacyjne zważywszy, że znacznie przekraczają one wysokość naliczonych odsetek umownych, zastrzeżonych w przedmiotowej umowie pożyczki w wysokości maksymalnej przewidzianej w art. 359 §²¹ k.c.

Wobec braku zatem dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej i jego wysokości, brak jest podstaw do przyjęcia, iż strona powodowa sprostала ciężarowi dowodowemu opisanemu dyspozycją art. 6 k.c.

Z tych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo, jako nieudowodnione.

Apelację od wskazanego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas, gdy powód przedstawił umowę pożyczki odnawialnej, która została zaakceptowana przez pozwanego oraz wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia, w tym zasadność naliczenia opłat windykacyjnych;

b) uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość);

c) wybiórczej i stronniczej interpretacji zapisów umowy pożyczki odnawialnej, w szczególności ustaleniu, że umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, podczas, gdy zapis umowy jasno precyzuje formę zawarcia umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość;

d) braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł, stanowiącego dowód zaakceptowania przez pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną;

e) wybiórczej i stronniczej interpretacji zapisów umowy pożyczki odnawialnej i ustaleniu, że pozwany w tytule przelewu nie wskazał numeru pożyczki, podczas, gdy powyższy zapis jasno mówi, że pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do klienta (strony pozwanej) po utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej;

f) bezpodstawnym uznaniu, że zgodnie z dokumentem "Twoje warunki pożyczki w V..pl" pożyczkobiorca winien posługiwać się numerem swojej pożyczki w tytule przelewu rejestracyjnego, podczas, gdy powyższy dokument wyraźnie wskazuje, że wskazywanie numeru pożyczki jest niezbędne w przypadku spłaty pożyczki;

2) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, w której powód zobowiązał się i przekazał pozwanemu określoną ilość pieniędzy, a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie;

3) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas, gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz złożone wraz z pozwem na formularzu urzędowym po uprzednim wezwaniu sądu;

4) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń;

5) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas, gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość;

6) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej;

7) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 65 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do zbadania dosłownego brzmienia umowy, podczas, gdy Sąd powinien badać zgodny zamiar stron i cel

umowy, który w niniejszym stanie faktycznym bezsprzecznie dotyczył zawarcia umowy pożyczki, na podstawie której powód opiera swoje żądanie;

8) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 385¹ k.c. polegające na jego błędnym zastosowaniu i uznaniu, że kwestionowane postanowienie umowy pożyczki jest niedozwoloną klauzulą umowną, kształtującą prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interes, podczas, gdy:

a) stanowi realny koszt powoda w zakresie podejmowanych procedur zmierzających do polubownej spłaty należności;

b) zostało uzgodnione z powodem na co wskazuje dobrowolne i świadome zaakceptowanie warunków umowy pożyczki;

c) zabezpiecza interes obu stron umowy pożyczki poprzez niezwłoczne niepostawienie pożyczki w stan wymagalności, jednocześnie umożliwiając pozwanej spłatę należności w dogodnych terminach;

d) jest ono jasne i zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta, zawiera wszystkie dane niezbędne do wyliczenia wysokości opłaty manipulacyjnej, czasu trwania okresu w którym pozwana mogła dokonać spłaty oraz nie jest bardziej skomplikowane aniżeli powszechnie stosowane w praktyce klauzule, a w konsekwencji nie kształtuje praw i obowiązków pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie narusza interesów pozwanej w sposób rażący, w związku z czym nie może zostać uznana za klauzulę niedozwoloną;

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda:

a) kwoty 3.000 złotych z tytułu należności głównej, będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

b) kwoty 214,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z umową pożyczki odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od dnia udzielenia pożyczki do dnia wymagalności pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

c) kwoty 135 złotych tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

d) kwoty 421,10 złotych tytułem prowizji naliczonej zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

3) ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję według norm przepisanych.

Dodatkowo skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu w postaci wiadomości wysłanej do pozwanej po utworzeniu profilu klienta na stronie V..pl.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na względzie należy więc wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Idąc dalej, w pierwszej kolejności należy wskazać, że w realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego, poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentu załączonego przez skarżącego do apelacji.

Niewątpliwie strona powodowa jako strona umowy cełsi, z tytułu której dochodziła zapłaty, już na etapie wniesienia pozwu dysponowała dokumentem, który załączyła dopiero do rozpoznawanej apelacji. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji istniała zatem obiektywna możliwość powołania tego środka dowodowego, a strona tego nie uczyniła wyłącznie na skutek opieszałości lub błędnej oceny potrzeby jego powołania.

Specyfiką apelacji w postępowaniu uproszczonym jest ograniczenie do minimum możliwości przeprowadzenia przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego.

W myśl art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, a może je przeprowadzić wyjątkowo w odniesieniu do dowodu z dokumentu.

Nawet jednak w przypadku dowodów z dokumentu, powyższy przepis nie oznacza, że w każdym przypadku, gdy strona apelująca przedłoży nowe dowody na etapie postępowania przed sądem drugiej instancji będą one dopuszczone jako podstawa nowych ustaleń faktycznych.

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być przy tym pojmowany - jak zdaje się to zakładać strona apelująca - w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. W realiach przedmiotowej sprawy nic nie stało na przeszkodzie, by przedmiotowy dowód został powołany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Wbrew zarzutom skarżącego, nie ma podstaw dla uznania, by Sąd pierwszej instancji naruszył wymieniony w apelacji przepis art. 339 § 2 k.p.c..

Niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. (pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę), a równocześnie nie zaszła żadna z okoliczności wymienionych w art. 340 § 1 k.p.c. (pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie składał też w sprawie ustnych ani pisemnych wyjaśnień). Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął sprawę wydając wyrok zaoczny, a zatem nie naruszył żadnego z wymienionych przepisów.

Z treści apelacji wynika, że zarzucanego w apelacji naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. powód upatruje w tym, że pomimo zaistnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, Sąd oddalił powództwo.

Zarzut ten jest całkowicie chybiony.

Skarżący pomija bowiem w swym wywodzie fakt, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowni urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.).

Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Same bowiem twierdzenia powoda, wobec braku dokumentów je potwierdzających, nie pozwalały na przyjęcie, że powodowi służy dochodzone przez niego w niniejszym procesie roszczenie.

W wypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości lub stwierdzenia, że okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie zmierzają do obejścia prawa, sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody (art. 232 i 6 k.c.). Jeżeli powód dowodów nie zgłosił, sąd oddala powództwo. W realiach przedmiotowej sprawy powód nie wykazał inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania swojej legitymacji czynnej i idąc dalej wysokości ewentualnie przysługującego mu roszczenia.

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy /patrz wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76/.

Całkowicie chybiony jest zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie dążył jedynie do przeforsowania własnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił. Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powodowi przysługuje względem pozwanej wierzytelność w wysokości dochodzonej w pozwie. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwany winien zapłacić powodowi jakąkolwiek należność w związku z zawartą umową pożyczki nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie, który z tego twierdzenia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Skoro powód dochodził spłaty pożyczki to powinien wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanej.

Przede wszystkim z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki nr (...), z której powód wywodzi swoje roszczenie. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, pozwana dokonując przelewu tytułem opłaty rejestracyjnej wskazała zupełnie inny numer, co nie wskazuje na potwierdzenie rejestracji i zgody na

umowę pożyczki nr (...), której zwrotu wartości domaga się w niniejszej sprawie skarżący. Powód nie przedstawił także dowodu doręczenia pozwanej żadnego z dołączonych do pozwu pism monitujących do zapłaty zaległej kwoty pożyczki, w związku z wystawieniem których naliczył opłaty w wysokości wskazanej w Tabeli Opłat.

Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważa akcentowana w apelacji okoliczność dokonania przez pozwaną przelewu kwoty 0,01 zł. stanowiącego dowód zaakceptowania warunków umowy pożyczki. Skarżący nie dostrzega bowiem, iż pozwana dokonując przelewu tytułem opłaty rejestracyjnej wskazała inny numer umowy niż umowa, z której powód wywodzi swoje roszczenie. Podobnie należy ocenić załączony do akt dowód przejścia na powodu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. Z przedłożonej przez powoda listy wierzytelności wniesionych wkładem niepieniężnym przez (...) spółki z o.o. w W. wynika jednoznacznie, iż obejmowała ona zobowiązania z pożyczki nr (...), której jednakże faktu zawarcia z pozwaną, z przyczyn przedstawionych powyżej skarżący nie wykazał. Przesądza to także o bezzasadności zarzutów naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., art. 505³² § 1 k.p.c., art. 509 § 1 k.c., art. 720 § 1 k.c. oraz art. 60 k.c. i 65 § 2 k.c.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225 j.t.), mylnie nazwanej przez skarżącego ustawą o ochronie praw konsumentów. Powód naruszenia przepisów tejże ustawy upatruje w uznaniu przez Sąd I instancji, że umowa pożyczki zawarta na ich podstawie wymaga formy pisemnej. Wbrew tak sformułowanemu zarzutowi Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyraził poglądu o obligatoryjnej formie pisemnej umowy pożyczki, a tym bardziej nie zakwestionował z tych powodów ważności bądź skuteczności stosunku prawnego, na podstawie którego powód sformułował żądanie w niniejszej sprawie. Nie podejmując się rozważań co do zgodności z przepisami dyspozytywnymi formy umowy pożyczki nr (...), Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że skarżący nie zdołał wykazać, iż do jej zawarcia z pozwanym w ogóle doszło.

Nawet gdyby przyjąć, iż powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) za prawidłową należy uznać konkluzję Sądu Rejonowego, iż jej postanowienia w zakresie obciążenia pożyczkobiorcy kosztami czynności windykacyjnych stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu przepisu art. 385¹ – 385³ k.c. Nałożenie na pożyczkobiorcę obowiązku zapłaty kosztów wezwań do zapłaty w wysokości wielokrotnie przewyższającej ich rzeczywisty koszt stanowi obejście przepisów kodeksu cywilnego o karze umownej. Opłaty te bowiem pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, iż obowiązek pozwanej miał charakter ściśle pieniężny.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.